L'últim cadiraire de la comarca

Francesc Barroso té un petit taller al carrer Cònsol de Castelló d'Empúries des d'on mira de fer front als nous temps

FRANCESC BARROSO. L'artesà al seu taller del carrer Cònsol número 21 de Castelló d'Empúries

Josep Pérez | CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Un petit carreró escombrat pel vent al darrere de la basílica de Castelló, un rètol a l'entrada d'una antiga casa on es pot llegir 'cal cadiraire', una petita porta de fusta que s'obre i un home que ens dóna la mà. Somriu i ens demana que el seguim. Travessem el seu magatzem; un passadís tot ple fins dalt de cistelles, cabassos, cadires i tamborets fins arribar al taller. Un espai xic, amb el vímet llest per entortolligar amuntegat a les cantonades, les eines de fuster masegades i plenes de serrí damunt una taula i un petit hortet a la part del darrere. Aquesta escena no és una mena de bodegó bucòlic ideat per un impressionista, és la realitat d'algú que contra tot pronòstic continua fent una feina heretada dels seus antecessors, en un món que ha canviat tant als darrers trenta anys que gairebé és impossible guanyar-se la vida. És Francesc Barroso, l'últim cadiraire de la comarca.

En Francesc ens explica que és natural de l'Albera, de Can Roig, concretament. Allà, quan era petit veia un oncle de la seva mare embogant i treballant les alzines, i tot i que ell mateix va dubtar durant uns anys a prendre el relleu d'aquest parent dedicant-se a diverses feines que res tenien a veure amb l'ofici, les llavors de l'artesà ja eren sembrades dins seu, i primer com a afició i més tard ja com a feina a dedicació completa, avui en dia pot dir amb orgull que fa 25 anys que és cadiraire.

Però aquest orgull de cadiraire sembla que està renyit amb la realitat del negoci a l'actualitat. En Francesc es mostra taxatiu al respecte: "El negoci està arruïnat, el mercat és 100% prefabricat, la professió artesana està extingida". Fa uns anys encara hi havia algú que trucava a la seva porta i li feia una comanda de vint cadires de tant en tant, avui això ja és història.

→ LA PROFESSIÓ
ÉS L'ÚLTIM CADIRAIRE DE LA COMARCA. VA APRENDRE EL NEGOCI D'UN AVANTPASSAT

Per mirar de tirar endavant, en Francesc ja fa uns anys que va diversificar el negoci fent cistelleria, sembla ser que al centre de la Península Ibèrica aquesta mena de complements encara tenen una certa sortida i li arriben comandes esporàdiques de Madrid i Salamanca. Altres possibilitats d'un cadiraire avui en dia són els mercats municipals i les fires artesanes. En Francesc ha voltat arreu dels Països Catalans fent demostracions i venent els seus articles però sembla ser que a banda de veure món aquestes aventures no serveixen més que "per pagar-te el gasoil i l'entrepà del dia".

Algun cop, fins i tot, gràcies a aquestes mostres, ha arribat a cridar l'atenció de productors televisius i cinematogràfics i ha participat com a convidat en programes de televisió o en alguna pel·lícula mostrant la part més folklòrica de la professió, però això sembla que tampoc dura ni dóna per gaire. També s'ha dedicat a fer cursets mirant de transmetre els seus coneixements, però el jovent d'avui en dia no està pel tema, com ell diu "volen fer de mestres quan no porten ni dos dies". Massa pressa, massa televisió i poca saviesa.

La realitat és que avui en dia queden 2 o 3 famílies a tot Espanya que s'hi dediquen -no s'ha de confondre mai cadiraire amb fuster que fa cadires- i que quan en Francesc deixi la professió la comarca quedarà òrfena de cadiraires. ■

La incògnita del relleu generacional

■■ Com en tantes altres professions artesanals en què la recompensa ve donada més pel propi treball que pels guanys econòmics, avui en dia costa molt engrescar el jovent a prendre el relleu generacional. Els fills i néts d'en Francesc, segons explica ell, veuen que "hi ha poca pela i molta feina i això no interessa". ■